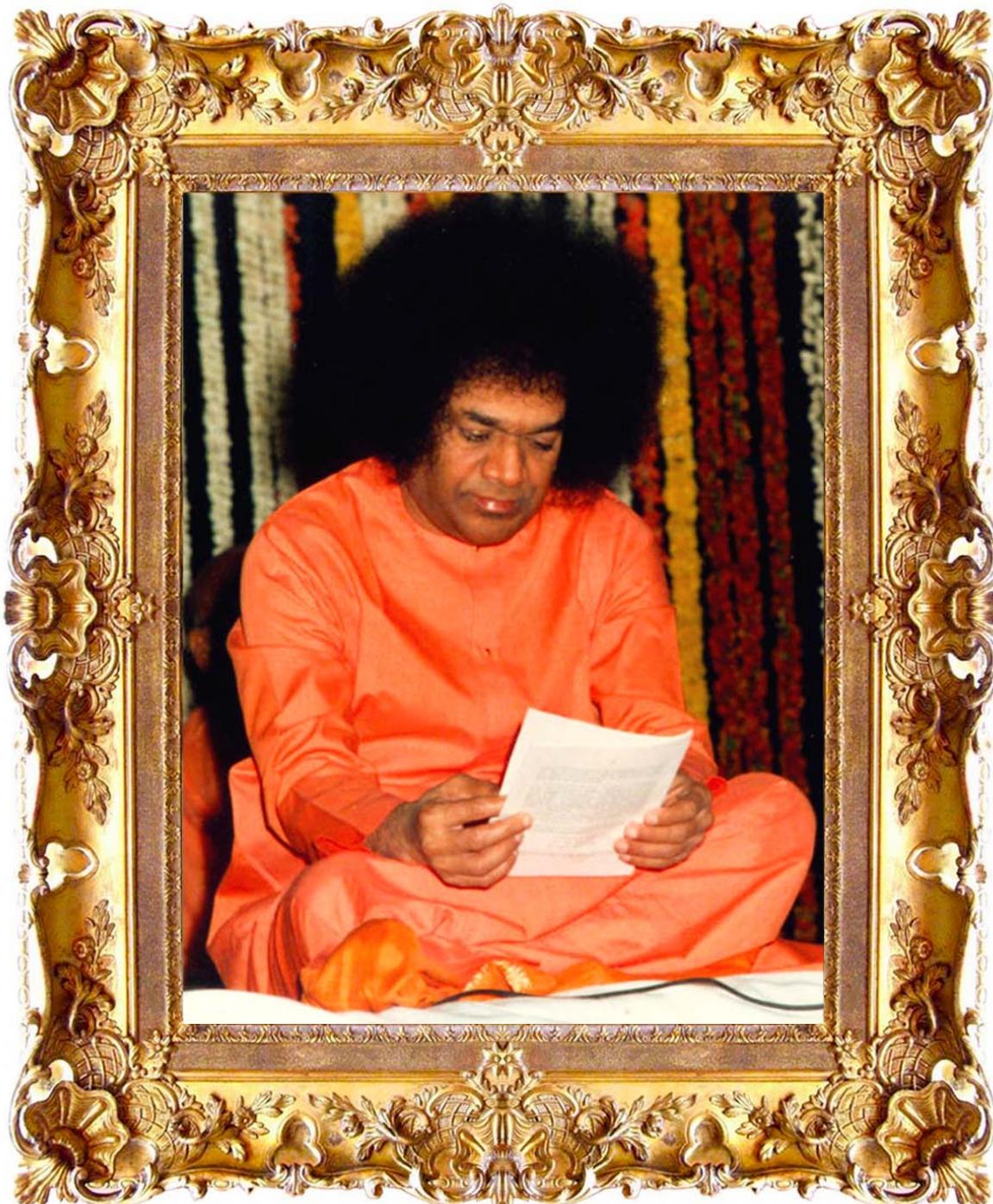

श्री सत्य साई

सत्य नारायण कथा

Konkani

श्री सत्य साई, सत्य नारायण कथेचो वाटाडो :

१. तुमचे प्रार्थनेचे कुडींत बसात
२. एक दिवो वा मेणवात पेट्यात
३. एक उजवात पेट्यात
४. देवा-या सामकार थोडो प्रसाद (बिबूत, फळां वो मिठाय) दवरात
५. एकोडी वा चोंब्यानी पुजा सुरु करात

पुजे विशींच्यो सुचोवण्यो

१. पवित्र अक्षर ॐ चो तीन खेपो उच्चार करात
२. गणेश प्रार्थना म्हणात
३. गुरु वंदना म्हणात
४. पवित्र सत्य नारायण कथा (अध्याय १ ते ५) वाचात
५. तीन खेपो साई गायत्री मंत्र म्हणात
६. गणेश भजनान सुरवात करून दोन वा तीन भजनां गायात
७. सर्व धर्म प्रार्थना गायात
८. आरती उंवाळात
९. ‘समस्त लोका...’ प्रार्थना म्हणात
१०. विभूति प्रार्थना म्हणटा आसतना विभूति प्रसाद वांटात

चत्राय : वयल्यो सगल्यो सुचोवण्यो तुमकां पाळपाक जमना जाल्यार लेगीत तुमच्यांनी

श्री सत्य साई, सत्य नारायण कथा अध्याय १ ते ५ वाचपाक जाता.

ही कथा दर पुनवेक, विरेस्तारा दिसा, वा सदांच वाचूक जाता.

जो कोण ही पवित्र, इत्सा फळादीक जावपी कथा पुराय श्रद्धेन आनी भक्तिभावान वाचतलो वा
आयकतलो, तांचेर कृपा आनी आशिर्वाद शिंवरतले, आनी तांचे प्रार्थनेक जाप मेळटली.

गणेश प्रार्थना

वक्र तुँड महा काय
सूर्य कोटी सम प्रभ
निर्विघ्नं कुरु मे देव
सर्व कार्येषु सर्वदा

बागवल्ली सांड आनी म्हान कूड आशिल्ल्या देवा,
जाची फांक कोटी सुर्या समान आसा,
सदांच म्हज्या ब-या कार्यात्तिलीं आडमेळीं
मातशीं काढून वडय अशें तुजे लागीं मागतां.

गुरु वंदना

गुरु ब्रह्मा गुरु विष्णु
गुरु देवो महेश्वरः
गुरुः साक्षात् पर ब्रह्म
तस्मै श्री गुरवे नमः

ब्रह्मा, विष्णु आनी महेश्वर रुपी
म्हान गुरुंक वंदन करतां
खरेपणी गुरु होच परम ब्रह्म आसा.

अध्याय १ : अवतरण आनी दैवी भुरगेपण

भगवान श्री सत्य साईं बाबा दक्षिण भारतांत आंध्र प्रदेशांतल्या पुट्टपर्टी नांवांच्या एका ल्हानशया गांवांत जलमल्लो. ताच्या बापायचें नांव श्री पेडा वेंकप्पा राजू आनी दैवी आवयचें नांव ईश्वरम्मा अशें आसलें.

आवय ईश्वरम्मा भोव धर्मिश्ट बायलमनीस आसली आनी देवाक प्रसन्न करपा खातीर ती सदांच कसले ना कसले देवसपण करीत आसताली. तिच्या ख-या दैवी प्रेमान धादोस जावन, भगवान नारायणान परतून एक फावट जल्म घेवन परत एक खेपो आपले दैवी नाट्य खेळोवपाचें थारायलें. आपली आवय म्हूण मोगाळ ईश्वरम्मा आनी बापूय म्हूण पेडा वेंकप्पा राजू हांकां ताणे वेंचून काडलीं.

आवय ईश्वरम्माचे खासा साक्षी प्रमाण अशें मानतात की ती जेन्ना बांयतसून उदक काडटाली, तेन्ना एक चकचयाळ निळो प्रकाश सर्गांतसून सकयल देंवलो आनी तिच्या गर्भाशयांत रिगलो. ती घुंवळून सकयल पडली. ईश्वरम्माचे मांयन तिका आदींच शिटकायिल्ली की, देवाचे इत्सेन किंतेय घडत जाल्यार तिणे भियेवन वचचें न्हय म्हूण. हें गुपीत कोणाकच सांगूंक नासलें. भगवान बाबांचो जल्म गर्भधारणेन न्हय तर अवतरण जावन जाला. तिणे महासमाधी घेवचे आदीं कांय दीस फुडें खासा भगवान बाबांनी तिका बांयचे लागीं आयिल्या अणभवां विशीं कळीत करपाक सांगिल्लें.

ईश्वरम्माचे गुरवारपण वाढूंक लागलें आनी णववो म्हयनो लागीं पावत आयलो, तेन्ना घरांतलीं संगीताचीं वाद्यां आपसूक दैवी सूर वाजोवंक लागलीं. धोल घणघणचे, वीणा झंकारची, टाळ वाजचे आनी तांच्या मधूर संगितान आनी परमळान घरांतल्या सगल्यांक जाग येवंची.

अखेरेक, २३ नोव्हेंबर, १९२६ हो दीस उदेलो. तो शिवाचो दीस, सोमार आसलो. तें वर्स समृद्धिचें आनी म्हयनो परजळाचो आसलो. ईश्वरम्माचे मांयन निकतीच सत्य नारायण पुजा सोंपोवन आपले सुनेक दैवी प्रसाद दिल्लो. ईश्वरम्मान प्रसाद खाल्या बरावर, साईं नारायण जल्माक आयिल्लो. भुरगो भोव सोबीत आसलो. ताका नांव दवरलें सत्य नारायण.

एक दीस, बाल सत्या पाळण्यांत न्हिदिल्लो आसतना, लागींच्या बायलांक बाळकाच्या पोंदचीं लुगटां हालतात तीं पळोवन अजाप जालें. बाळक सत्याक जेन्ना तांणी उबारलो, तेन्ना एक सोरोप देवा कडसून अळंग पयस वचून कांय यार्डचेर नाच्य जालो अशें तांकां दिसलें. व्हा! भगवान आदिशेष, आपणालो वैकुंठांतलो भगवान ना जालासो पळोवन ताका सांगात दिवपाक सकयल देंविल्लो तर!

बाळ सत्य साई, मांसाहारी जेवणाक केन्नाच आफुडनासलो, आनी जंय असले जेवण रांदतात, तसल्या घरांनी वचनासलो. करनम सुबम्मा म्हूण एक सात्त्विक बायल मनीस आसली आनी तिका मोगाळ सत्या भोव मानवतालो. तो आपलो चडसो वेळ तिगेल्या घरांतच सारतालो. ह्या अवतारांत लेगीत एक यशोदा आसची पडली!

सत्याल्या पालकांच्या घरांतसून खंयचोय भिकारी रित्या हातांनी वचनासलो. भिका-याक भरपूर जेवण दिलां म्हणपाचें सत्या पळयतालो आनी केन्ना केन्नाय आपूण जेविनासतना रावतालो. तागेल्या ह्या सदच्या परोपकारान ताची भयण आनी आवय वित्रागतालीं. उपरांत जेन्ना तीं ताका जेवणाक आपयतालीं, तेन्ना आपले साळकावरी तळवे तांच्या नाकां सकयल धरून तो तांकां वास घेवंक लायतालो. त्या दैवी तांबसार तळव्यांतसून तांकां भोव सुवादीक आनी तोंडाक उदक सुटपा सारको घमघम येतालो. तुं खंय जेवलो अशें तांणी विचारीत जाल्यार सत्या पट्ट करून जाप दितालो, “एका जाणट्या मनशान म्हाका जेवयलो.”

भुरगेपणांतूच सत्यान आपलो खरो सभाव - प्रेम प्रकट करपाक सुरवात केल्ली. आपले इश्ट दुखेस्त जाल्ले ताच्यान केन्नाच पळोवंक जायनासलें. तांकां खोशी दवरपा खातीर तो खूबदां फळां, साखरे-कापां आनी पेन्सिली प्रगट करतालो. तो सगल्या सान-सानुल्यांक एकठांय करून बावले-घर घडयतालो आनी भितर देवांचीं ल्हान चित्रां स्थापून आपल्या इश्टांक भजनां शिकयतालो.

मुळावें शिकप पुराय केल्या उपरांत, फुडल्या शिक्षणा पासत सत्याक लागसारच्या बुक्कापटनम् गांवांत प्रवेश मेळलो. थंय बी, आपल्या संवगड्यां मर्दीं सत्या भोव लोकप्रिय जालो.

तागेलो एक शिक्षक, मेहबूब खानाक सत्या भोव मानवतालो. एका दिसा, वर्ग चालू आसतना, दुस-या एका शिक्षकाक आपणे घाल्ले नोट्स सत्या बरोवन घेना म्हणपाचें कळून आयलें. त्या शिक्षकाचो अहंकार दुखावलो.

शिक्षा म्हूण ताणें सत्याक बांकाचेर उबो केलो. शिक्षकाचो वर्ग सोंपलो. घांट वाजली. पूण शिक्षकाक कदेल सोडप जमना जालें. दुसरो शिक्षक मेहबूब खान वर्गात भितर सरलो, तेन्नाय सत्या बांकाचेर उबोच आशिल्लो.

खान आपल्या काचाबूल जाल्या सांगाती-शिक्षका लार्गीं गेलो आनी ताणें ताका कदेल खाली करपाक विनयलें. बाबडो शिक्षक सामको रडपा देगेर पाविल्लो. ताणें म्हळें, “साब, कदेल म्हाका दसलां!” खानान वर्गाचेर नदर भोंवडायली. सगल्या भुरग्यांनी आपणाल्या शिक्षकां मदलो संवाद आयकल्यान, ते खळखळून हांसत आसले.

मोगाळ सत्या बांकार उबो रावन हें सगले नाटक तोखेतालो हें खानान भोव खंतीन देखलें.
खानाक धक्को बसलो आनी ताणे त्या शिक्षकाक सत्याक सकयल देंवोवपाक, आनी अशें
केल्ल्यान कदेल ताका सोडटलें अशें सांगलें. तो शिक्षक, जाका आर्दीच अपमान आनी भोव लज
जाल्ली, ताणे सत्याक बांका वयल्यान सकयल देंवपाक विनयलें. अशें करना बराबर शिक्षकाल्या
कदेलानय ताका सोडलो. अशे तरेन सत्या आपणाक परगट करूंक लागलो.

एक दीस एका टांगेवाल्याचो घोडो सांडलो. ताणे जळी मळी सोद घेतलो. पूण उपेग जालो
ना. कोणे एकल्यान ताका लागसारचे शाळेंत एक दैवी भुरगो शिकता आनी तो ताचो घोडो
खंयसर गावतलो तें परगट करतलो अशें सांगलें. शिरडी अवतारांत घडिल्ले वरीच, सत्यान त्या
मनशाक नमळायेन खुणायलो आनी गांवां भायर, एके आंब्या बागेंत ताचो घोडो चरता अशें
सांगलें. सत्यान वर्णिल्ले वरीच घोडो मेळिल्लो पळोवन टांगेवाल्याक भोव खोस भोगली. तेनाच्यान,
सगले टांगेवाले सत्याक आप-आपल्या टांग्यांनी बसपा खातीर विनोवपाक लागले, जाका लागून
तांचेरय कृपा जावंची आनी धंदो फुलचो.

श्री सत्य साई, सत्य नारायण कथेचो पयलो अध्याय
पुराय पवित्रताये सकट सोंपता. श्री साईक नमळायेचो नमस्कार
सगल्यांक शांति मेळूं!

अध्याय २ : साई बाबांचे जीवनकार्य सुरु जाता

१९४० त ८ मार्ची, सत्यान एक आकांताळी किळांच मारली आनी तो बेशुद्ध जावन पडलो. ताणे आपणालो उजवो आंगठो घट्ट धरिल्लो. घरांतल्या सगल्यांक दिसलें, ताका विचवान डंख मारला म्हूण. पूण खरेपणी सत्यान कांय भक्तांक वांचोवपा खातीर आपणाली भौतीक आकृती सोडिल्ली. ताचे भोंवतणी वावुरप्यांक हें खबर नासलें, कित्याक तर, ताणे आदीं तसलें कांयच दुस-यां सामकार करूक नासलें. जण एकल्यान विंचू सोदपाचो यत्न केलो, पूण सत्याचे हे अवस्थेचें कारण विंचू न्हय जाल्यान, तो तांकां खंय मेळूक आयला?

कांय वेळान सत्यान आपले दोळे उगडले. पूण आदले वरीच तो शांत आसलो. दुस-या दिसा, परत एक फावट, सत्या बेशुद्ध पडलो. उपरांत जेन्ना ताणे दोळे उगडले, तेन्ना ताणे सरभोंवतणच्या लोकांक सांगलें, ग्रामदेवी मुथ्यालम्मा तिडकल्या आनी देखून तांच्या मदल्या एकल्यान थंय वचून एक नाल्ल फोडूक जाय आनी कापूर पेटोवंक जाय.

देवळांत जेन्ना नाल्ल फोडलो, तेन्ना घरांतल्यानच सत्यान सांगलें, त्या नाल्लाचे तीन कुडके जाल्यात म्हूण. तें खरें आसलें! कांय जाणांक दिसलें, सत्याक भूतबाधा जाल्या म्हूण. ते ताचेर तरातरांचीं वखदां आनी झाडपाल्यांचे उपाय करपाक लागले. हेर कांय जाणांक दिसलें, सत्या पिसो जाला आनी तांणी ताच्या पालकांक आपोवणो धाडलो.

सत्याले आवय-बापूय आयले आनी आपल्या मोगाळ पुताची ती तसली अवस्था पळोवन तांकां धक्को बसलो. कितें करचें तें तांकांय कळना जालें, देखून तांणी ताका एका मांत्रिका सरीं व्हेलो. त्या मांत्रिकाची भुतां धांवडावन घालपाची रीत भोव निश्ठूर आसली. एके धारदार सुरयेन ताणे मोगाळ सत्याचे कंवळे ताळवेर घाय केलो, तातूंत लिंबा-रोस पिळ्ळो आनी भोव तीख पिठो सारयलो, जाका लागून सत्याचें सोबीत मुखामळ कितलेच पटीन फुलून आयलें. ताचे दोळे अगडबंब फुल्ले.

ताची ही भिरांकूळ आवतिकाय पळोवन सत्याले आवयक आनी भयणीक भोव खेद जालो, पूण सत्याक त्या मांत्रिकाच्या सुवादीन केल्ल्यान तांकां कांयच करूक जमलें ना. तांची आवतिकाय पळोवन सत्यान आपले भयणीक खुणायली आनी लागसारच एक वखदी झोंप रुजलां अशें सांगलें. वखदी वनस्पतिचो रोस पिळून तो आपल्या दोळ्यांक लाय अशें ताणे तिका सांगलें.

आवयन आनी भयणीन सत्याक सोडपा विशीं त्या मांत्रिका लागीं विनवणी केली आनी तो बरो जातगीर ताका परत एक फावट हाड्टात अशें सांगले. मांत्रिकान व्हडा अनित्शेन सत्याक सोडलो. सत्याचे सुचोवणे प्रमाण तांणी वखदी रोसाचे कांय थेंबे ताच्या दोळ्यांत घाले आनी अचकीत ते आदले वरी जाले आनी आडांगीपणान लकलकले.

व्हड वेदीक तत्वज्ञान गांव-भावांक विसकटावन सांगत सत्याले दीस सरताले. तो साई बाबा नांवांच्या एका संता विशींय उलोवपाक लागलो. ताच्या बापायक, पेडा वेंकप्पा राजूक हें आनीक आनी सोसूंक जायना जालें.

एक दीस, ताच्यांतलो म्हारू बडोवन धांवडावपा खातीर तो हातांत एक बडी घेवन सत्या सामकार आयलो. ताणे सत्याक विचारलें, “तूं कोण? म्हाका खरें सांग!” सत्यान मोगान आनी अधिकारवाणीन थंडसाणेन जाप दिली, “हांव साई बाबा. तुमचीं घरां निवळ आनी मनां नितळ दवरात. हांव सदांकाळ तातूंत रावतिका करतलों.”

पेडा वेंकप्पा राजूच्या हातांतली बडी गळून पडली. ताचेर मोनेळ पडलो. ताणे म्हळें, “तूं ख-यांनीच साई बाबा आसा जात्यार आमकां पुरावो दाखय.” सत्यान पोसोभर जायेचीं फुलां हातांत घेतलीं आनी तीं जमनीर वडयलीं. तीं सकयल पडलीं आनी तातूंतसून ‘साई बाबा’ अशीं तेलगू अक्षरां तयार जालीं.

त्या दिसा सावन, गांवांतलो आनी लागसरच्या गांवांतलो जण एकलो सत्याक साई बाबा म्हूण पाचारपाक लागलो. ते व्हडा भक्तीन ताची पुजा करूक लागले, आनी दर बिरेस्तारा ताका खासा पुजा ओपूंक लागले.

श्री सत्य साई, सत्य नारायण कथेचो दुसरो अध्याय
पुराय पवित्रताये सकट सोंपता. श्री साईक नमळायेचो नमस्कार.
सगल्यांक शांति मेळूं!

अध्याय ३ : बाल साईच्यो दैवी करण्यो

सत्या व्हड जायत गेलो, तसो तसो गांवांतल्या लोकांक ताच्या गुपीत शक्तिंची जाणविकाय जायत रावली. ते ताका भक्तिभावान ‘स्वामी’ म्हूण पाचारपाक लागले.

एक दीस स्वामी आनी तांच्या घरच्यांनी हंपीच्या श्री विरुपाक्ष मंदिराक भेट दिली. ते मंदिरा लार्गीं पावले तेन्हा स्वामी हेरां वांगडा भितर गेले नात. ते मंदिराच्या दरवट्या लार्गीं उबे रावले. गर्भकुडींत पुजा सुरु जाली तेन्हा शिवलिंगाचे सुवातेर स्वामी उबे आशिल्ले पळोवन जण एकल्याक अजाप जालें.

तांणी निकतोच ताका मंदिराच्या प्रवेश-द्वारा लार्गीं सोडिल्लो. तो अकस्मात गर्भकुडींत कसो रिगलो? ते ताकतिकेन भायर सरले जाल्यार स्वामी आदले वरीच एकटुको उबो रावन मळब नियाळटा आनी ताच्या फुलत्या औंठार एक निशपाप हांसो फुल्ला अशें तांणी पळयलें. जण एकलो कांचवेलो आनी तांणी स्वामील्या पांयार घालून घेतलें.

एक दीस स्वामी शाळेंतसून घरा आयलो, आपले शाळेचो बोटवो भिरकायलो आनी व्हडा आवाजान परगटायलें, “माया म्हाका सोडून गेली. हांव आतां तुमचो उरुंक ना. म्हजे भक्त म्हजी वाट पळयतात.” स्वामीली भितर आशिल्ली भावज नेटान भायर आयली. पूण स्वामील्या माथ्या भोंवतणी एक चकचयाल तेजोवलय (फांक) पळोवन ती सामकी दिपावली. ताचो परजळ पळोवंक नजो जावन तिंणे आपले दोळे धांपून घेतले.

आवय ईश्वराम्मान लकुबायेन स्वामीक विनयलें, “पुता म्हज्या, तुका आमकां सोडून तुज्या भक्तां लार्गीं वचूंकच जाय जाल्यार, उपकार करून पुट्टपर्तीकच रावन तुज्या भुरग्यांची राखण कर आनी तुजी कृपा तांचेर शिंवराय.” स्वामीन आवयलें नमळायेचें मागणें मानून घेतलें.

बरोच काळ स्वामी करनम सुबम्मा हिंगेर रावलो. तिंचे घर व्हड आशिल्ल्यान, आनी ताका मेळूंक येवपी भक्तांचो आंकडो दिशीं माशीं वाडत आशिल्ल्यान थंय तांची सोय जाताली. खेरीज, खासा सुबम्मा उर्बेवंत भक्त आसली, आनी ती काळजा सावन स्वामीचेर माया करताली. रोखडेच चोंयवशींतसून भक्त येवंक लागले.

केन्ना केन्नाय हाजीर आशिल्ल्या सगल्यांक जेवण पावनासलें. अश्या वेळार सुबम्मा आधारा खातीर स्वामीक उलो मारताली.

स्वामी दोन नाल्ल घेवन रांदचे कुर्डींत वतालो, ते एकामेकांचेर आपटितालो, आनी नाल्लांचे उदक जेवणाचेर फाफुडटालो. आपाप, हाजीर आशिल्ल्या सगल्यांक जेवण पावून वयल्यान कांय जेवण शिल्लक उरतालें!

भक्तांचो आंकडो वाडूंक लागलो तसो सुबम्माल्या घराक तेंकून एक भजन हॉल बांदचो अशें थारलें. एक खेपो, स्वामी सुबम्मागेर रावता आसतना लक्षमय्या नांवाचो पुजारी आपल्या इश्टाक आनी इश्टाले बायलेक, जी मानसीक पिडेस्त आसली, तांकां वांगडा घेवन आयलो. पुजा-यान आपल्या इश्टाक आनी ताचे बायलेक चित्रावती न्हंयचे देगेरच रावंक सांगलें.

तो पुजारी सुबम्माल्या घरा पावलो आनी थंय ताका स्वामी भेटलो. तो कोण हें खबर नाशिल्ल्यान पुजा-यान ताका म्हळें, “पिडेचेर उपचार करपी एक भुरगो हांगा रावता अशी म्हजी समजूत आसा. तू म्हाका ताचे लागीं व्हरशी? कारण हांवें म्हज्या इश्टाक आनी ताचे पिशे बायलेक हाडल्यांत.”

त्या जोडप्याक आपणा लागीं हाडपाक स्वामीन पुजा-याक सांगलें. ताणे तांकां न्हावन हेर भक्तां वांगडा बसात अशें सांगलें. उपरांत स्वामीन सगल्यांक प्रसाद वांटलो. ताणे दैवी विभूती तयार केली आनी थोडीशी ते पिशे बायलेच्या तोंडांत घाली.

कांय वेळान, त्या जोडप्यान भेट म्हूण हडिल्लीं कांय फळां ताणे कापलीं, आनी तीं तांकां खावपाक दिलीं. लोक हें पळयता आसतना, खिणा भितर ती पिशी बायल सारकी जाली. स्वामी सामकार भक्ति-भावान तकली बागोवन, ती आनी तिचो घोव खोशेन भायर सरलीं.

करनम सुबम्माची जीण सोंपत आयिल्ल्यान स्वामीन तिका खूब दानधर्म करपाक लायलो. एक दीस, स्वामी बॅंगलोर वचपाक गेल्लो आसतना, सुबम्माची भलायकी जडार पडली. पूण तिचें मन सेगीत आपल्या मोगाळ स्वामीचेर आसलें. ताचें पवित्र नांव घेवपी तिचें तोंडय हालपाचें थांबलें. तिचो स्वास बंद जालो. स्वामीचें नांव घेत तिणे आपलो निमणो उस्वास सोडलो.

अकस्मात, स्वामी प्रगट जालो. ताणे तिका मोगाळ आवाजांत पाचारलें, “सुबम्मा! सुबम्मा तोंड उगड!” सुबम्मा, जी भौतीक रितीन मेल्ली, तिणे तोंड उगडलें आनी तिचे हात स्वामीचे पांय धरपा खातीर थरथरत सांसपूळक लागले.

स्वामीन लक्खुबायेन तिचे हात आपल्या हातांत घेतले, आनी आपल्या उजव्या हातान पवित्र गंगेचे उदक तिच्या तोंडांतल्यान तिच्या तानेल्ल्या आत्म्यांत घालें. स्वामीची खरी भक्त सुबम्मान स्वामीच्या दैवी मुखामळाचेर नदर थिरावन आपलो प्राण सोडलो आनी ती ताच्यांत विलीन जाली.

भक्ताचे इत्से प्रमाण, स्वामी ताका ताच्या इश्ट देवतेच्या रुपान दर्शन दिता. कांय जाणांक तो आपूण भगवान गणेश, कांय जाणांक भगवान मुरुगा, कांय जाणांक श्रीराम वो श्रीकृष्ण, आनी हेरांक जेजूच्या रुपान - आनी तो सगल्यांक धादोस करता.

एक फावट, कृष्णम्माचारी नांवांचो एक वकील पेनुकोंडा सावन पुट्टपर्ती आयलो. स्वामी एक ढोंगी आसा हें उक्ताडा हाडप होच ताचो एकमेव हावेस आसलो. स्वामील्या बापायन ताका स्वामी सरीं हाडलो. स्वामीन त्या वकिलाक एके कुर्डींत व्हेलो आनी ताका दोळे धांपून रावपाक सांगलें. ते कुर्डींत भितर सरले तेन्ना स्वामीन ताका दोळे उगड म्हूण सांगलें. एक फुलांमाळ घाल्ली आनी लागसारच पुजेचें साहित्य हातांत घेवन एक पुजारी उबो आसा अशी शिरडी साई बाबांची समाधी पळोवन तो वकील अजापीत जालो.

स्वामीन त्या वकिलाक दुसरे कडेन पळोवंक सांगलें, थंय ताका पवित्र शिरडी शारांतलीं हनुमान मंदिर, कझूलिंबाचो रुख, गुरुस्थान आनी हेर सुवाती दिश्टी पडल्यो. तो वकील शिरडी साई बाबांचो परम भक्त आशिल्लो. ताका जेन्ना शिरडी साईच्या समाधीचें दर्शन घडलें, तेन्ना स्वामीच्या चरणकमलांचेर ताणे लोटांगण घालें आनी चूक मागली. दया मूर्ती स्वामीन ताची फाट थापटिली आनी ताका क्षमा केली.

स्वामी सर्वशक्तिमान आसात. जो कोण ताका खंयच्याय नांवान मोगान उलो मारता, ताका तो पावता आनी कृपा करता.

श्री सत्य साई, सत्य नारायण कथेचो तिसरो अध्याय
पुराय पवित्रताये सकट सोंपता. श्री साईक नमळायेचो नमस्कार.
सगल्यांक शांति मेळूं!

अध्याय ४ : भक्तांचो आश्रयदातो

श्रीमती सकम्मा ही एका विशाल कॉफी मळ्याची धनीण आसली. गरिबांक जेवण घालप, तांकां कपडे वांटप आनी अशे तरेचे हेर दान-धर्म करपी ती एक सात्त्विक आनी दैवी बायलमनीस आसली. तिचे योग्यतायेची दखल घेवन म्हैसूरच्या म्हाराजान तिका ‘धर्म परायणे’ अशी पदवी प्रदान केल्ली.

एके सकाळीं, णव वरांच्या सुमार, ती सकाळची पुजा करता आसतना, सकम्माच्या चाकरान तिचे सरीं येवन तिका, कांय जाण वाहनांतल्यान आयल्यात आनी रोखड्या रोखडी तिची भेट मागतात अशें कळीत केलें. सकम्मा भायर आयली आनी तिणे एक पोरणी मोटार पळयली. तिचेर ‘कैलास कमिटी’ अशीं अक्षरां बरयिल्लो एक फलक आसलो. फाटल्यान एक लांब खाडाचो, आंगाक आनी कपलाक भस्म लायिल्लो एक जाणटो मनीस मृगाजिनाचेर झेतान बशिल्लो.

सकम्मान त्या जाणटेल्याक येवकार दिलो आनी ताचे पांय धुवन ताका फुलां आनी फळां अर्पण करून ताची धर्मिकतायेन पुजा केली. त्या जाणटेल्यान तिका एक हजार रुपया वर्गणी भरून कैलास कमिटीची वांगडी जावंक सांगलें. तिणे ते खोश्शेन दिले. पूण त्या जाणटेल्यान ते पयशे आनी पावती परती तिकाच दिली. आपूण परत भेट दितलों अशें त्या जाणटेल्यान तिका सांगलें. कांय वर्सा उलगलीं, पूण कैलास कमिटीचो पत्तो नासलो.

एक दीस, सकम्माक बेंगलोर वचचे पडलें. आपणाल्या एका इश्टाच्या घराक भेट दिवपा वेळार केंस विसकटिल्लो तोच तरणाटो पळोवन तिका भोव अजाप जालें. ती ताका पळोवंक लागली तेन्ना त्या भुरग्यान जाणठ्याचे रूप घेतलें आनी परतून भुरग्याचे रूप घेतलें. सकम्मा चकासूर जाली. ती त्या भुरग्या म्ह-यांत गेली आनी ताका विचारलें, “तुंच न्हय तो, जो कैलास कमिटीच्या नांवान म्हगेर आयिल्लो?”

त्या भुरग्यान जाप दिली, “जायतीं वर्सा फाटीं, तूं एक हजार रुपया दिवपाची आशिल्ली, पूण तुवें ते दिले नात. देखून, हांव ते तुजे कडल्यान घेवंक आयिल्लो.” सकम्माचे दोळे दुकांनी भरून आयले. तिणे स्वामी सामकार साश्टांग नमस्कार घालो आनी ताची क्रुपा जोडली.

एक दीस सांजवेळां, स्वामी तांच्या कांय भक्तां लागीं उल्यता आसतना ताणे मोठ्यान म्हळें, “फार मारनाका! फार मारनाका!” आनी तो बेशुद्ध जावन सकयल पडलो. सुमार एका वरा उपरांत स्वामी उठलो आनी ताणे आपल्या भक्तांक, “तुजे रिव्होलव्हर म्हजे लागीं आसा, भियेनाका.” असो तेलेग्राम धाढूंक सांगलो. टपाल खात्याचे अधिकारी ‘रिव्होलव्हर’ ह्या उतराक आक्षेप घेत, देखून तें उतर वापरचें न्हय अशें एकल्यान स्वामीक सांगलें. देखून ताच्या बदला ‘इन्स्ट्रुमेंट’ (उपकरण) हें उतर घालें, आनी तेलेग्राम धाडलो. सगले जाण अजापीत जाल्ले. ताणी हे आकस्मीक घडणुके विशीं स्वामीक विचारलें. तुमकां रोखडेंच कळटलें अशें स्वामीन सांगलें.

चार दिसां उपरांत भोपाळ साकून लश्कराच्या एका अधिका-यान बरयिल्लें एक पत्र पावलें. परिस्थितीक लागून, तो अधिकारी अस्वस्थ जाल्लो आनी ताणे आपणाचेर फार मारपाचो निर्णय घेतिल्लो. रिव्होलव्हराची तपासणी करपा खातीर ताणे एक फार वा-यार सोडिल्लो. त्याच वेळार भारताच्या दुस-या कोनशांतसून स्वामी आड्डल्लो, “फार मारनाका! फार मारनाका!”

त्याच वेळार ऑफिसाच्या दारार टकटक जालें. ऑफिसरान ताकतिकेन आपलें रिव्होलव्हर लिपयलें आनी दार उगडलें. एक पोरणो इश्ट आपली बायल आनी नोकराक घेवन ताका मेळपाक आयिल्लो. अधिका-यान तांकां भितर आपयलीं. कांय मिणटां उपरांत ताणी अधिका-याच्या शेजा-याक मेळपाचें थारायलें, जो तांचोय इश्ट आसलो. तीं गेल्या उपरांत दाराक खिळी घालून अधिकारी रिव्होलव्हर सोढूंक लागलो, पूण तें ताका मेळलें ना. परतून ताणे दारार टकटक आयकली. ताणे तें उगडलें तेन्ना पोस्टमॅनान ताका एक तेलेग्राम दिलो. ताचेर बरयिल्लें, ‘तुजे उपकरण म्हजे लागीं आसा. हुसको करनाका.’ धाडपी : ‘बाबा.’

जो कोण स्वामीक भजता, ताका स्वामी केन्नाच सोडचो ना, वा सकयल वडोवचो ना. फक्त एक उलो मारल्यार पुरो, आनी बेगोबेग तो तांच्या आधाराक सत्य, धर्म, शांति आनी प्रेम हे चार हात घेवन धांवतलो. ताचो महिमा उतरां पेल्यान आसा. वयले घडणुकेंत, त्या अधिका-याली घरकान्न स्वामीची निस्सीम भक्त आसली.

श्री सत्य साई, सत्य नारायण कथेचो चवथो अध्याय
पुराय पवित्रताये सकट सोंपता. श्री साईक नमळायेचो नमस्कार.
सगल्यांक शांति मेळूं!

अध्याय ५ : सदा-कृपावंत सार्व

एक दीस स्वामीन बेंगलोरच्या एका घराक भेट दिली. तांचे दर्शन घेवपा खातीर खूब लोक जमिल्लो. कांय जाणांनी फुलां आनी फळां स्वामीक ओंपपाक हाडिल्लीं. हेर कांय जाण स्वामीच्या चमत्कार आनी कृपे विशीं उलयताले.

एका गरीब चामारान तें उलोवणे आयकले. अचकीत एक सुंदर विचार ताच्या मनांत आयलो. अवताराचेर एक उड्टी नदर घालची अशें ताका दिसले. ताणे वागेंतले एक गुलाब अळंग खुटले आनी गर्दंतल्यान वाट काढीत स्वामी बशिल्लो थंयसर सवकासायेन गेलो. ताणे भितर नदर मारली तेन्नाच स्वामीनय भायर नदर मारली. तांची नदरा-नदर जाली आनी त्याच खिणाक त्या चामारा भितर स्वामी विशीं आटापा येना असो मोग ओतूंक लागलो.

स्वामीन मायेन ताका लागीं येवपाक सांगले. त्या चामारान म्ह-यांत वचून बाबाक गुलाब दिले. स्वामीन कृपेवंत नदरेन तें गुलाब घेतले आनी चामाराची आवय-भास तामिळींत ताका विचारले, “बाब रेऽ, तुका कितें जाय?” चामाराक प्रस्नाची अपेक्षा नासली. ताणे म्हळे, “स्वामी, म्हजे खोपीक भेट दियात.” “खात्रेन, हांव येतलो.” स्वामीन म्हळे.

चामाराच्या दोळ्यांतल्यान खोशेचीं दुखां व्हांवक लागलीं. आदरान ताणे स्वामीच्या चरणांचेर तकली तेंकयली. ताचे उचंबळाये भितर स्वामी ताचे खोपींत केन्ना येतले तें विचारपाक तो विसरलो.

एक दीस तो चामार कांय पोरणीं आनी तुटिल्लीं जोतीं शिंवता आसतना एक मोटार रस्त्या कुशीक ताच्या सामकार थांवली. ती पोलिसांची मोटार आसतली अशें येवजून, चामारान ताकतिकेन तागेले सामान एकठायले आनी पळून वचपाची तयारी केली. आपणाक धांवडावपा खातीर पोलीस आयल्यात अशें ताका दिसले. स्वामी त्या मोटारींतल्यान देंवले आनी चामाराक भियेनाका म्हूण सांगले. वयल्यान स्वामीन ताका मोटारींत बसयलो. चामाराक उतर फुटना जाले. स्वामीक आनी चामाराक घेवन मोटारीन वेग धरलो. स्वामीन इऱ्यव्हराक बद्द चामाराच्या खोपी मेरेन मार्गदर्शन केले.

चामार मोटारींतल्यान देंवन खोपींत गेलो. ताणे बायलेक एक शेंदरी पातळाय म्हूण सांगले आनी स्वामीक येवकार दिवंक रोखडोच भायर आयलो. स्वामी शेंदरेर बसलो. स्वामीक अर्पण करपा सारके घरांत कांयच ना हाची चामाराक जाणविकाय जाली. तो पेचांत पडलो आनी दुख्खान हात दामूंक लागलो.

ताची आवतिकाय पळोवन स्वामीन ताका चिंता करूं नाका म्हूण सांगलें. स्वामीन चामाराक आपूण फकत दिवपाक आयलां आनी मोग सोडून ताचेकडसून आनीक कांयच घेवंक येवं ना अशें सांगलें. हात घुंवडावन स्वामीन मिठाय आनी फळां तयार केलीं आनी हाजीर आशिल्ल्या सगल्या लोकांक तीं वांटलीं. मागीर ताणे पवित्र विभुती तयार केली आनी चामाराल्या कपलाक लायली.

भायर सरचे आर्द्दीं स्वामीन म्हळें, “हांव तुजो आतां निरोप घेतां. चिंता करनाका. हांव सदांच तुजे वांगडा आसां.” चामारान कितेय सांगचे आर्द्दीच स्वामी मोटारींत बसलो आनी गेलो. स्वामीन साधा चामाराची खोप मंदिरांत बदलिल्ली.

एक दीस जेन्ना स्वामी त्रिचिनापल्ली गेल्लो, तेन्ना कांय लोक स्वामी आड फटीचे आरोप पसरावपाक लागले. त्या दिसा, सांजवेळां, स्वामी जमिल्ल्यां मुखार उलयतालो. तेन्ना ताणे मोनो आनी सगल्यांच्या वळखिचो अश्या एका भिकारी भुरग्याक आपयलो. स्वामीन ताका माचयेर येवंक सांगलें, आनी पुराय गर्दे सामकार ताका ताचें नांव विचारलें. जल्मतांच मोनो आशिल्ल्या त्या भुरग्यान मोठ्यान म्हळें, “वेंकटनारायण.” ज्या लोकांनी स्वामी विशीं फटीच्यो अफवा पातळायिल्ल्यो, ताणी लजेन मानो सकयल घाल्यो. स्वामीचो महिमा अनंत आसा.

एक फावट तिरुवण्णामलयच्या स्वामी अमृतानंदा खातीर स्वामीन वखद तयार केलें आनी ताका खर पिंडेतसून बरो केलो. आनीक एक फावट, डॉ. भगवंतमच्या पुताचें ऑपरेशन स्वामीन स्वता केलें. स्वामीन ऑपरेशना खातीर लागपी उपकरणूय तयार केलें. तें अजुनूय डॉ. भगवंतमा लागीं आसा.

डॉ. शंकर होय एक स्वामीचो निस्सीम भक्त. जायते खेपो स्वामी डॉ. शंकराल्या भौतिक शरिरांत रिगल्यात आनी ताणी घुस्पागोंदळाचीं ऑपरेशनां येसस्वी केल्यांत.

स्वामी करुणानंदांचो आंध्र प्रदेशांत एक आश्रम आसलो. ताणे स्वामीचे कांय फोटो आश्रमाच्या हॉस्पिटलांत लायिल्ले. एक फावट एक गुरवार बायलमनीस आदार मेळोवपा खातीर आश्रमांत आयली. स्वामीजीन तिका आश्रमाच्या हॉस्पिटलांत दवरली. एके रातीं ते गुरवार बायलमनशेक एकलीच सोडून, वैजिणी (दोतोर) उसरां आशिल्लो रातचो सिनेमा पळोवंक गेल्यो. तेच रातीं, ते बायलमनशेक आकांताच्यो बाळंतपणाच्यो वेणो येवंक लागल्यो. पिडेस्त आनी आदार नाशिल्ले ते बायलमनशेक पळोवन, स्वामी वणटीक हुमकळायिल्ल्या फोटोंतसून सकयल देंवले. ताणी बायलमनशेचेर उपचार केले आनी सुरक्षित बाळंत जावपाक तिका पालव दिलो. माता साईन नव्यानच जल्माक आयिल्ल्या भुरग्याक निवळ लेगीत केलें आनी ताका अळंग ताच्या आवयसरीं दुदाक धरपा खातीर दवरलें.

वैजिणी आयल्यो तेना कोणे तरी दुस-यान आपणालो सगलो वावर केला तें पळोवन अजापीत जाल्यो. तांणी ते बायलमनशे कडेन वासपूस केली, तेना तिणे स्वामीच्या फोटोक बोट दाखयलें. ती साधू माता आयली आनी तिणे आपणाक मजत केली अशें सांगलें. ती साधू माता म्हळ्यार खासा नारायण आशिल्लो हें तिका खबर नासलें!

श्री सत्य नारायणान परत जल्म घेतला आनी तो आमच्या सगल्यांची राखण करता. जो कोण ताचेर विस्वास दवरता ताका तो सदांच राखण दिता. जायत्या जल्मांतसून जोडिल्लें व्हड भाग्य म्हूण आमकां स्वामीचं दर्शन, स्पर्शन आनी संभाशण फावो जाता.

स्वामीचो सभावच म्हळ्यार प्रेम. भक्ति आनी धर्माचो (उजू चलणुकेचो) मार्ग जो आपणायता, ताका तो राखता. कांय जाण ताका ईश्वर, कांय जाण महा विष्णू, कांय जाण बापूय, जाल्यार कांय जाण ताका अल्ला म्हूण पाचारतात.

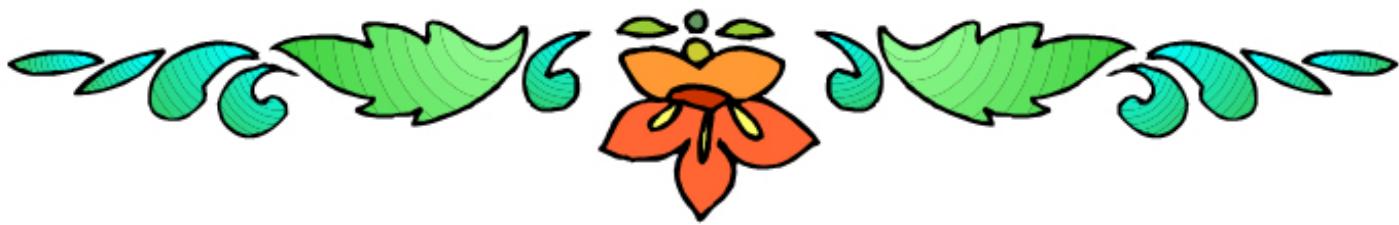
तेच भशेन, सगलीं रुपां ताचींच आनी सगलीं नांवां ताचींच, देखून भगवान श्री सत्य साई बाबा विंगड विंगड देवाचीं रुपां घेता. तो आपणाल्या भक्तांचेर कृपा शिवरायता, आनी तांच्यो इत्सा भागयता. मानवी मुल्यां म्हळ्यारच आमचें जिवीत अशें तो सांगता. सत्य, धर्म, शांति आनी प्रेमा बगर शिक्षण रितें. सत्य, धर्म, शांति आनी प्रेमा बगर दान-धर्म आनी देणग्यांक मोल ना. सत्य, धर्म, शांति आनी प्रेमा बगर पवित्र कर्तुबां बी म्हणटात तांकां अर्थ ना.

शास्वत मानवी मुल्यां - सत्य, धर्म, शांति आनी प्रेम हे सनातन धर्माचे चार खांबे. सनातन भगवान आमकां सदांच देवाचें चिंतन करपाविशीं आनी तें थांब्य नाकात हाचो उगडास करता! फक्त देवाचें नांवच मुक्ती मेळोवन दिवंक शकता.

जे कोण ही पुजा ख-या मोगान आनी भक्तीन करतात, तांकां भगवान श्री सत्य साई, सत्य नारायण एक खुशालभरीत आनी शांतिकायेची जीण ओंपतलो, आनी तांचे हुसके आनी दुख्खां ना करतलो.

अशे तरेन श्री सत्य साई, सत्य नारायण कथेचो पांचवो अध्याय
पुराय पवित्रताये सकट सोंपता. श्री साईक नमळायेचो नमस्कार.
सगल्यांक शांति मेळूं!

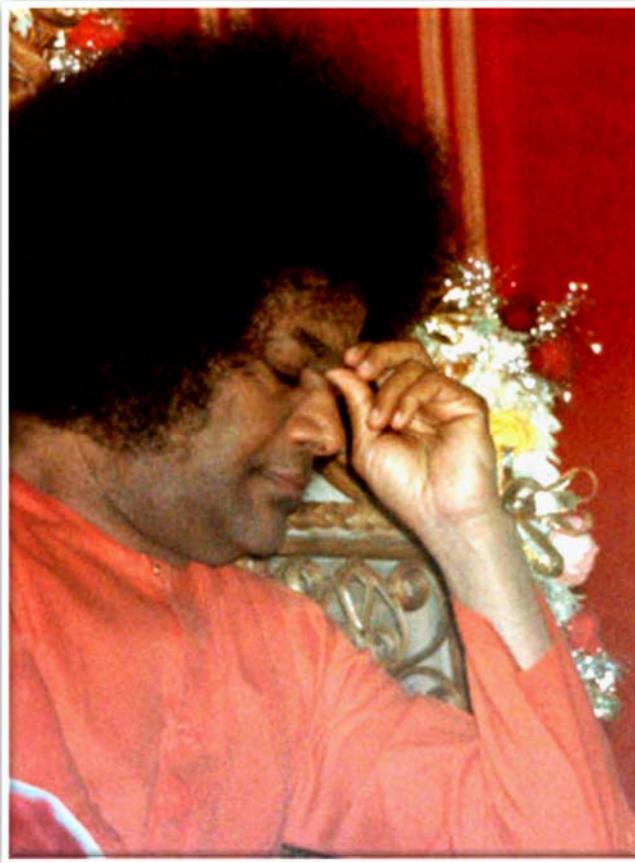

मोगाळ भगवानान हे कथेक प्रशांति निलयमांत
बिरेस्तार, ७ फेब्रुवारी, २००२ त, डॉ. एच. एस. भट हांचे मार्फत, आनी परतून
बिरेस्तार, २२ अक्टोबर, २००९ त, श्री. एम्. एन्. मोहन कुमार
हांचे मार्फत कृपा-आशिवर्दि दिल्यात.

साई गायत्री मंत्र

ॐ साईश्वराय विद्महे
सत्य देवाय धीमही
तन्मो सर्वः प्रचोदयात्

म्हजी कूड, मन आनी आत्म्या सयत, हांव तुका शरण येतां.

(हो मंत्र सदांच म्हणचो)

सर्व-धर्म प्रार्थना

ॐ तत्सत् श्री नारायण तू, पुरुषोत्तम गुरु तू
सिद्ध बुद्ध तू, स्कन्द विनायक
सविता पावक तू, सविता पावक तू
ब्रह्म मज्ज तू, येहोवा शक्ति तू, ईशू पिता प्रभू तू
रुद्र विष्णु तू, राम कृष्ण तू
रहीम ताओ तू, रहीम ताओ तू
वासुदेव गो-विश्वरूप तू, चिदानंद हरी तू
अद्वितीय तू, अकाल निर्भय, आत्मलिंग शिव तू
आत्मलिंग शिव तू, आत्मलिंग शिव तू

ॐ तूं तो आसा, तूं नारायण, मनशा रूपांतलो देव;
तूं पूर्णतायेचें प्रतीक आनी तूं परिपूर्ण गुरु.
तूं ज्ञानवंत बुद्ध, तूं सुब्रह्मण्यम आनी गणेश;
तूं सूर्य-अग्नि, उत्पत्ती करपी तूं ब्रह्मा, तूं थोर मङ्गदा;
तूं जेहोवा आनी दैवी माता, निर्मितिची उर्जा.
देवा! तूं जेजूचो बापूय, तूं रुद्र, बदल घडोवन हाडपी,
आनी विष्णु, सांबाळ करपी, तूं राम आनी कृष्ण;
तूं रहीम, सामको दयाकू, सदांच दिवपी आनी वाडोवपी, तूं ताओ;
तूं वासुदेव, सगल्यांक पोसपी, सर्वशक्तिमान आनी सर्वव्यापी;
तूं हरि, भ्रमाचो नाश करपी, संतोशी आत्मो.
तूं अपूर्व, काळाचेर मात करपी, दुर्भाग्याक ना भिवपी;
तूं शिव, लिंगोद्भव करपी, आकारहीन ब्रह्माचें प्रतीक.

आरती

ॐ जय जगदीश हरे
स्वामी सत्य साई हरे
भक्तजना संरक्षक (२)

पर्ति महेश्वरा

ॐ जय जगदीश हरे

जगाच्या ईश्वराचो जय जावं, भगवान सत्य साई, जो दुख्ख, संक्षट
आनी जिणेंतलें दळदीर ना करता, आनी जो भक्तांक राखता आनी संरक्षण दिता,
पुट्टपर्तीच्या ईश्वरा, देवांच्या देवाचें जैत जावं.

शशि वदना श्री करा सर्व प्राण पते,

स्वामी सर्व प्राण पते

आश्रित कल्प लतिका (२)

आपद बान्धवा

ॐ जय जगदीश हरे

हे मंगलाकारी, पुनवेच्या चंद्रिमावरी सोबीत आनी सुंदर!
हे भगवान साई, तूं सगल्या प्राणीमात्रांचो अंतर्यामी आनी जिणे-बळगें;
तुका शरण आयिल्यांची तूं इत्सा भागोवपी दैवी वाल,
दुख्ख आनी अरिश्टां वेळा वयलो सोयरो, राखणदार आनी इश्ट,
जगाच्या ईश्वराचें जैत जावं

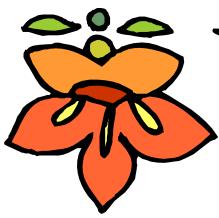
माता पिता गुरु देवम मरि अन्तयु नीवे

स्वामी मरि अन्तयु नीवे

नाद ब्रह्म जगन्नाथा (२)

नागेन्द्रा शयना

ॐ जय जगदीश हरे

हे भगवान साई! तूं आवय, तूं बापूय, तूं कुळवंत गुरु,
 तूं परम देवत्व आनी तूं आमकां सगलें कांय, हे जगदिशा!
 तूं आदि नाद, वेटाळें करून आशिल्ल्या नागाचेर वणखून न्हिदला.

ॐकार रूपा ओजस्वी ॐ साई महादेवा
 सत्य साई महादेवा
 मंगल आरती अन्दुको
 मन्दर गिरीधारी
 ॐ जय जगदीश हरे

हे तेजस्वी स्वरूपा! हे देवांच्या देवा, भगवान साई! तुजो आकार म्हळ्यार प्रणव
 पवित्र आरती उंवाळटात ताचो स्विकार कर अशी आमची प्रार्थना
 (अज्ञानाचो नाश करणी प्रतीक) तुका जय मेळूं
 हे जगाच्या ईश्वरा, मंदार पर्वतार रावपी, भगवान गिरीधारी.

(मुखावयलें निमाणे कडवें प्रत्येक फावट आदले परस चड गतीन तीन खेपो गायात)

नारायण नारायण ॐ
 सत्य नारायण नारायण नारायण ॐ
 नारायण नारायण ॐ
 सत्य नारायण नारायण ॐ (२)
 ॐ जय सद्गुरु देवा

जाचो आकार ॐ असो आसा, त्या श्री सत्य साई, सत्य नारायणाचो जप करात
 सद्गुरु आनी परम ईश्वर, श्री सत्य साईचें जैत जावं!

ॐ शांतिः शांतिः शांतिः

समस्त लोका

समस्त लोका सुखिनो भवन्तु (३)

ॐ शांतिः शांतिः शांतिः

विश्वांतल्या सगल्या प्राणीमात्रांक आनंद आनी शांति मेळूं!

जय बोलो भगवान श्री सत्य साई बाबाजी की जय!

विभुती प्रार्थना

परमं पवित्रं बाबा विभूतिम्

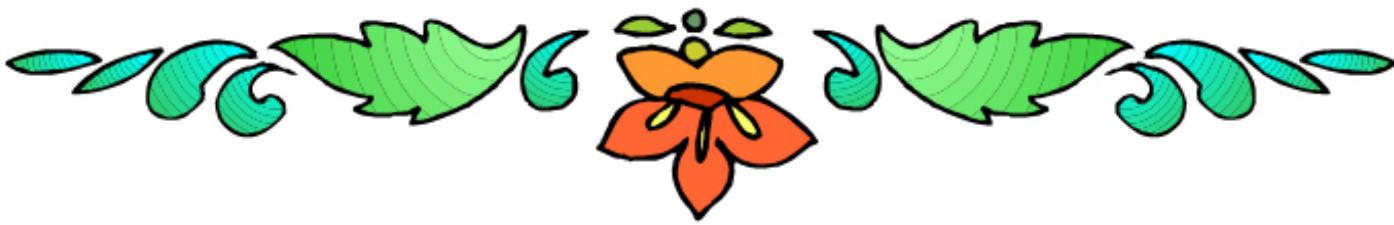
परमं विचित्रं लीला विभूतिम्

परमार्थ इष्टार्थ मोक्ष प्रदानम्

बाबा विभूतिम् इदम् आश्रयामि

ॐ शांतिः शांतिः शांतिः

भगवान श्री सत्य साईच्या परम पवित्र विभुतीचो हांव आलाशिरो धेतां,
अपरूप विभुती, जी मोक्ष दिता,
पवित्र स्थिती जी हांव मेळोवंक सोदतां.

तुजे लागीं कितें मागूं?

म्हज्या ईश्वरा साई, म्हाका तुजे लागीं कांयच मागपाचें ना.
अपेक्षा करपा सारकें आनी मागपा सारकें आदींच म्हज्या पदरांत पडलां.

म्हाका विचार करपी मन आसा, ती तुजी व्हडविकाय!
पळोवपाक म्हाका दोळे आसात आनी आयकुपाक कान आसात,
ही सगली तुजी व्हडविकाय!

विशाल आनी रंगरंगयाळो संवसार म्हजे सामकार आसा,
व्यक्त करपाक म्हाका इतलेंच पुरो. हीय बी तुजीच म्हडविकाय!

म्हज्यान घडूं जाता, मोऱूं जाता. ह्यो सगल्यो शक्यतायो म्हळ्यार तुजीच व्हडविकाय!
म्हज्यान सदांच ही प्रार्थना तुजे लागीं करूं येता.

तुका तोखेवपाची पात्रताय म्हळ्यार परत तुजीच व्हडविकाय!
हांव तुजे लागीं कांय मागिना, कित्याक तर तुवें म्हाका सगलें दिलां.

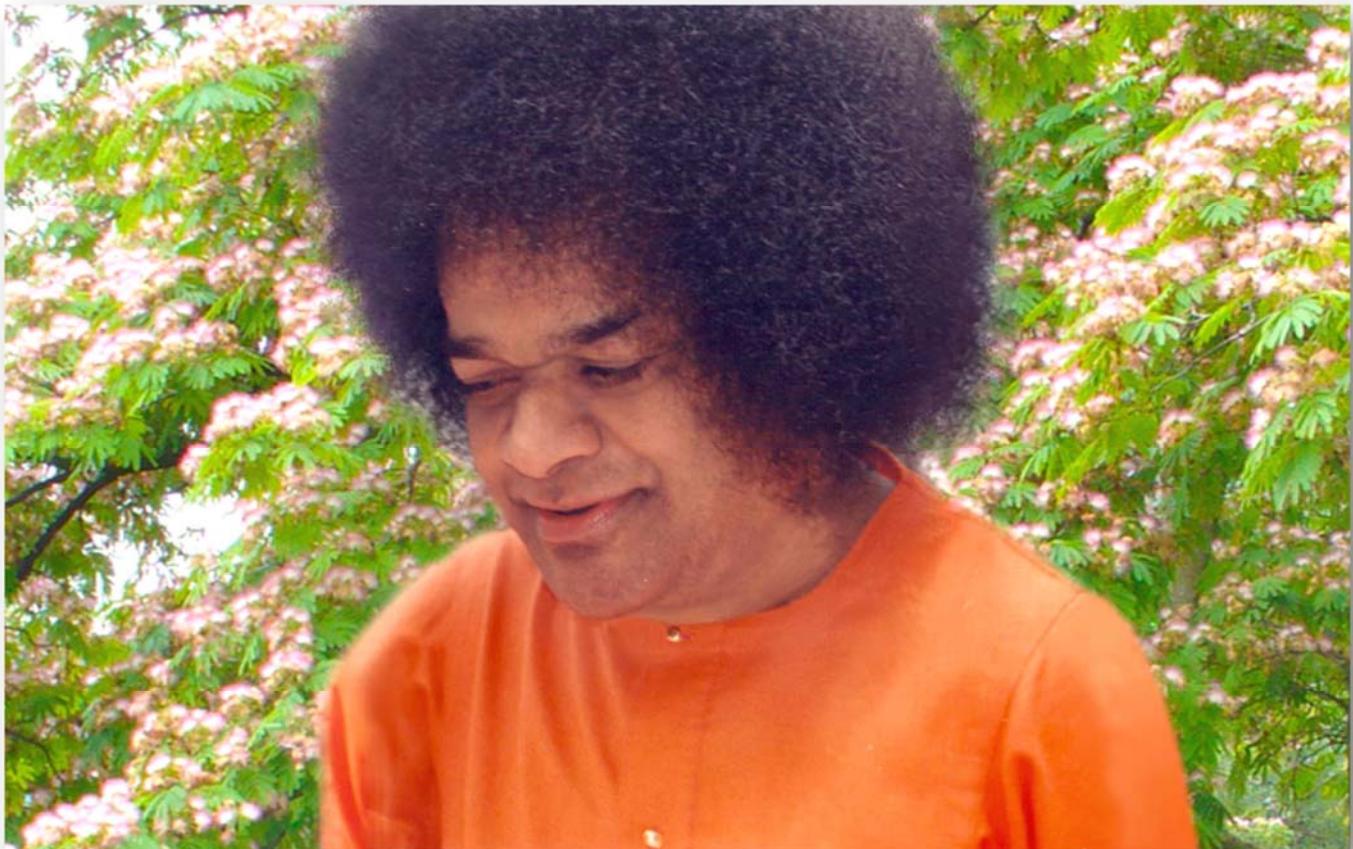
म्हज्यांत, म्हजे भायर, तुजें अस्तित्व आसा
तें म्हज्यान सोऱ्डूंक जमना, म्हज्यान सोऱ्डूंक जायना.
तुजी कृपा म्हजेर आसूं दी, नवें कांय जोडपाक न्हय,
तर तुजी व्हडविकाय वळखूंक!

सगल्या म्हज्या जैतांत, सगले म्हजे पात्रतायेंत
म्हाका तुजी व्हडविकाय दिसूं!

साई राम

Copyright (English) 2002. Prasanthi Jyoti.
Translated into KONKANI by Sri Suhas Dalal
Website: <http://www.sathyasaikatha.com>
Email: prasantijyoti@gmail.com

म्हजे वाटेन एक पावल घालात
आनी हांव तुमचे वाटेन
शंभर पावलां घालतलो.